

Osredkarjev je hotel bežati s sanencem, toda nekaj ga je prijelo za ovratnik in ga pritisnilo k tlom. Jurca je bil. Jurčeva roka pa ni izpustila rada, kar je prijela. Posebno, če je bilo tisto, kar je prijela, Osredkarjevih kdo . . .

»Daj sanenec, ali pa boš tičal še globokeje v snegu!«

»Ne dam ga!«

Osredkarjev je krčevito držal za sanenec, Jurčeva roka pa še krčeviteje tiščala navzdol. Naposled se je nabrala okoli njih vsa zgornja vas in kričala nad Jurcem. Zdaj in zdaj bodo skočili nanj! Jurca je moral imeti proste roke. To priliko je porabil Osredkarjev, pahnil Petra v sneg in se izmuznil z sanencem. Njegovi tovariši pa za njim, ker dosegli so, kar so hoteli.

»Hlapčon! Hlapčon!« je donelo z gornje vasi, in kepe so se vsule, da so bili Jurca in tovariši mahoma vsi beli.

»Za njimi!« je velel Jurca.

In spodnja vas se je dvignila kakor vojska in drla s kepami proti zgornji vasi. Zgornja vas je pa mahoma izginila, kot da se je vdrla v tla, in ostala je spodnja vas sama. Ponosna na svojo zmagó je privlekla spodnja vas močan smrekov tram, ki je ležal za Rožančevim skednjem, in ga položila vprek čez cesto, češ: »Zdaj se pa drsajte, če se morete. Pri tramu se boste že ustavili — in tam gorje vam!«

In drsanja je bilo konec za tisti dan.

(Konec.)

Hagara v puščavi.¹

Ksaver Meško.

*Dolgo je sramotila Hagara Saro, svojo gospó,
zdaj je izgnana iz šotorá; Izmael, sin njen objestni, z njo.
Ide z bridkostjo v puščavo, hleb kruha noseča in meh z vodó,
Izmaela, sinka stasitega, vodi za krepko rokó.
Padajo ji čez tilnik ožgani, čez pas dol črni lasje,
kakor bi krile glavo, tilnik in pas ji polnočne meglé.*

*Abraham stoji pred šotorom, z roko si senči oči,
ves zamišljen strmi za deklo in v mislih si govori:
„Hagara, nisem mogel drugače! Tako je hotel Gospod.
Kak se ustavljam naj, črv slaboten, če on govori, Sabaót?“
Skloni glavo . . . Spet dvigne čez hip jo . . . „Hagara!“ usta drhté,
hrepeneče iztegne roke, za deklo oči mu strmé.*

¹ Hagara je bila dekla Abrahamova. Prva žena njegova, Sara, pa jo je nerada videla. Sveto pismo pravi: „In ko je Sara videla, da sin Hagare, Egipčanke, zasmehuje njenega sina Izaka, je dejala Abrahamu: Izženi to deklo, zakaj deklin sin ne bo dedič z mojim sinom Izakom. To je Abrahama zelo bolelo . . . Abraham je tedaj zjutraj vstal in je vzel kruha in meh vode, ji je zadel na ramo in ji izročil otroka ter jo odpravil.“ Ona pa je šla in je hodila semtertja po bersabejski puščavi. [I. Mojz. knj. 21.]

Izza zavese šotora zablisne dvoje ženskih oči.
 Žgoče, da Abraham zadrhtí, se Sara zasmeji:
 „Kličeš jo spet nazaj, Egipčanko? Takó si brzo pozabil,
 kaj govoril je Gospod? Še njemu navkljub nazaj jo boš vabil?
 To ste junaki, možje! — Ha, mehka glina je vaše ime,¹
 če za dekle cvetoče gori, govori vam razvneto srce!“

Abraham za šotor počasi oddalji se brez besed,
 briše si čelo, kot brisal iz spomina po dragih bi sled . . .

Hagara z Izmaelom potaplja v peščeni se ocean.
 Više in više gre solnce nad njima, pekoč, ves razžarjen je dan.
 Vsenookoli puščava! Pesek plamti, kamor sega oko.
 Sinje neskončne daljave morje! V višavi goreče nebo . . .
 Solnce pali daljine nebá, vsa zemlja od boli drhtí.

Moč vsa človeku usiha v teh žarkih, mozeg v kosteh se suši.
 Misel umira za čelom, govor utiha, hropeče gre dih.
 V grozi tajni strmijo oči, iz prsi bolesten vrè vzdih.

Po puščavi Hagara tava in Izmael, njen otrok,
 kot ob viharju ladje po morju blodita naokrog.
 Več ne poznata kraja, smerí ne svetá in ne stezé,
 kamor sama hoče, utrujena noga na slepo gre.
 V črnordečo temí že svet je pred Izmaelom zavít . . .
 Iz daljave grmi . . . Zdaj zdaj zaščemí ga bliska svít.

„Hagara . . . mati . . . žejen! Le en požirek iz méha mi daj!“

„Meh je izsušen kot pesek, o dete!“

„Pa spejva k očetu nazaj!

Tam sva imela vedno dovolj in vsak dan sladke vodé.“

„Dete, k očetu? Nimaš ga več. — Naprej!“

„O mati, ne!“

„Kaj, ti slabič, o Izmael moj? Pa bil si vedno junak,
 jak in močan in držen čez vse — kje bil je tebi enak?“

„Kaj mi zdaj vse junaštvo, o mati, ko komaj dvigam rokó.
 Nog več ne čutim. V vseh žilah gorim . . . Le kapljico vode samó!“

„Izmael moj ljubljeni, saj nimam! Samo poglej na okrog!
 Kje tu naj bil bi studenec, v tem pesku? Kje kapnica ali potók?“

„Sama puščava, o mati, sam pesek izsúšen? Izsúšen pa tudi sem jaz.
 Noge me več ne nesó, o mati, in v grlu boli me glas.“

¹ Sara tu cika na ime prvega moža: Adam = mož iz gline.

„Sin moj, potrpi, potrpi! — In upaj! Mordà se usmili Gospod, saj zapovedal je on očetu, naj naju iztira na pot.“

„Mati, mati, umiram . . . Nebo se ruši in pada na mé.
Kje si, o mati? . . . Kje si? — Odhajaš.— Ne čutim več tvoje roké,
Kje si? . . . Več ti ne vidim obraza. Kamor pogledam: temná!
Mati, padam . . . O mati, postoj! Podpri me za hip le z rokó!“

Bolno ihté položi Hagara sinka na žgočo zemljó.
Da ne bi videla, kak se zvija v trpljenju mlado telo,
tava, od žeje pijana, v stran . . . Postane . . . Spet plane hitrej,
kot bi jo roka nevidna zdaj ustavljala, suvala zdaj naprej.

Ide od sinka za pšice streljaj, zruši se tam na zemljó.

Kaj pa tedaj zazveni ji od daleč nenadoma na uho?
Ali Nila valovi sem iz dežele rodne šumé,
kakor buché spomladi, ko z gôr zasneženih nalivi grmé?
Razbesnel li morjé ob Egiptu je silen jesenski vihar?
Ali beži čez deželo vrtinec, puščave prestrašni vladar? —
A ni Nil, ne morje, ne vihar! Govori le božji Sin,
glas njegov proseči kot bučen vihar zveni z višin.

„Tudi jaz nekdam na križu po kapljici vode bom vpil,
a nihčè se ne bo me usmilil, požirka ne bom je dobil,
v žeji pekoči, v prebridki zapuščenosti na križu bom mrl —
kak bi zdaj mirno mater in sina od žeje umirati zrl!
Oče, rotim te pri tisti uri: pošlji jima pomoč!
Ena beseda — in dan vesel jima bo sedanja noč!“

Stresejo se tečaji nebes, ko izpregovori Gospod:
„Dvigni se, Rafael, moj poslanik, napravi se brž na pot.
Azrael se naj vrne, a ti pokaži Hagari vir!“

V hipu šel skoz puščavo širno trepet je in velik nemir,
in ob Hagari, komaj ihtéči še, angel blesteč je stal.

„Hagara, mati bridkosti, Gospod me je k tebi poslal.
Glej tam tri palme! Pod njimi studenec. Brzo iz njega zajmi!
Okrepčaj se in sinčku daj piti, da spet oživiš mu moči.“

Hagara se ozre in komaj verjame očem: glej, res,
ziblje nedaleč od nje se troje širokovejnih dreves —
prej jih videlo ni oko, ko iskal jih pousod je pogled.

„Ves si usmiljen, gospod moj! Po tebi moj sin bo otet.“